

Arrest

nr. 265 141 van 9 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. BOHLALA die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partijen, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 25

februari 2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.1. In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat verzoekende partijen internationale bescherming hebben verkregen in Duitsland.

Meer bepaald wordt in dit verband het volgende opgemerkt:

“Uit de elementen die voorhanden zijn, meer specifiek op basis van de Eurodac-hit, documenten van de Dublin- Unit en uw eigen verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Hoewel uw echtgenote verklaart een weigering te hebben gekregen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 03/02/2021, CGVS S.(...), p. 3 – 5), blijkt uit de gegevens van jullie administratief dossier duidelijk dat u, uw echtgenote en uw dochter Y.(...) de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend op 4 november 2016. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 03/02/2021, CGVS A.(...), p. 3 – 4; verklaring DVZ, d.d. 08/10/2020, vraag 22, p. 10).”

Het feit dat verzoekende partijen in Duitsland internationale bescherming hebben verkregen, vindt steun in de gegevens van het administratief dossier. Immers, zoals aangegeven door de commissaris-generaal, blijkt uit de informatie verkregen van de Duitse (asiel)instanties dat aan de verzoekende partijen op 4 november 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Duitsland (zie o.a. de stukken van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge en van het Verwaltungsgericht Hannover).

Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij thans in het verzoekschrift voorhouden dat het administratief dossier geen dergelijke informatie bevat waaruit de hen in een andere EU-lidstaat verleende bescherming(sstatus) zou blijken. De betreffende informatie bevindt zich wel degelijk in het administratief dossier waardoor verzoekende partijen er aldus inzage van konden nemen. De kritiek van verzoekende partijen dat de commissaris-generaal er, zo maar zonder enige grond/informatie, op los redeneert, is dan ook geheel foutief en geenszins ernstig.

Verzoekende partijen kunnen thans niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de commissaris-generaal hen die informatie persoonlijk, bijvoorbeeld tijdens het persoonlijk onderhoud, had moeten voorleggen om hen hier alzo mee te confronteren. Dit geldt des te meer nu verzoeker tijdens diens persoonlijk onderhoud zelf ten aanzien van de commissaris-generaal aangaf in Duitsland internationale bescherming te genieten. Daarenboven kan redelijkervijze worden aangenomen dat de verzoekende partijen zelf op de hoogte zijn van de bescherming die hen in Duitsland werd toegekend, te meer nu zij blijkens de informatie vervat in het administratief dossier (vergeefs) een verzoek bij een Duitse rechtbank hebben ingediend omtrent de aard van die verleende bescherming, met het verzoek hun status te wijzigen.

Gelet op het voorgaande is de argumentatie in het verzoekschrift waarbij wordt aangevoerd dat “ (...) de status waarover verzoekers beschikten dan ook eerder deze is van humanitaire bescherming, nu er sprake is van jaarlijkse hernieuwing” niet dienstig. Deze mist feitelijke grondslag en ernst.

2.2. Betreffende de kritiek in het verzoekschrift dat “verwerende partij geen enkel onderzoek stelde naar de actualiteit van de beschermingsstatus die aan verzoeker toegekend werd”, wijst de Raad erop dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu gelet op voormelde informatie betreffende de in Duitsland aan verzoekende partijen verleende subsidiaire bescherming, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekende partijen laten na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus in Duitsland zouden beschikken, noch tonen zij aan dat zij niet naar Duitsland zouden kunnen terugkeren en er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, hun (verblijfs)documenten niet zouden kunnen verlengen/vernieuwen.

2.3. Nu genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partijen in Duitsland internationale bescherming werd toegekend, was de commissaris-generaal derhalve bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”. Noch uit deze

bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat, voor zover aan deze voorwaarde is voldaan, de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan, zoals het verrichten van enig voorafgaand onderzoek of analyse omtrent of het aan de hand van algemene informatie(rapporten) documenteren van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere EU-lidstaat.

2.4. Duitsland is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partijen hun status en waarvan zij gebruik kunnen maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partijen in Duitsland verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming genieten tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan hun beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partijen er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 van het EVRM). Er kan tevens in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partijen in Duitsland geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen.

3.1. In de bestreden beslissingen besluit de commissaris-generaal dat verzoekende partijen het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerleggen. Bijgevolg zijn er, zo luiden de beslissingen, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partijen hun specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissingen, doch zij doen er geen afbreuk aan. De verzoekende partijen beperken zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en beschouwingen, en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de opmerkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.3. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder al in de bestreden beslissingen naar werd verwezen, aan de verzoekende partijen toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat werd verleend, in hun geval Duitsland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partijen kunnen dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Duitsland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Duitsland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partijen hun terugkeer naar Duitsland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van

de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

3.4. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Duitsland zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Duitsland werd verleend, te weerleggen.

Verzoekende partijen bekritisieren weliswaar, doch zij ontkrachten, noch weerleggen geenszins met concrete en valabele elementen of argumenten de motivering in de bestreden beslissingen waar met betrekking tot hun persoonlijke situatie en ervaringen als begunstigden van internationale bescherming in Duitsland concreet het volgende wordt vastgesteld:

“Daar waar u verklaart geen hulp te hebben gekregen op het vlak van werk, dient te worden opgemerkt dat u van 2016 tot uw vertrek uit Duitsland steeds als heftruckchauffeur heeft gewerkt bij het Coca Cola bedrijf (CGVS A.(...), p. 4), wat aantoont dat u uw plek op de Duitse arbeidsmarkt wist te veroveren. Uw echtgenote verklaart dat ze in 2018, na de geboorte van uw dochter Yasmin, naar een tweetal bedrijven is gestapt om werk te proberen verkrijgen (CGVS S.(...), p. 8). Daarna is ze niet meer gaan informeren omdat ze toen steeds werd gevraagd om taalattesten neer te leggen, hetgeen ze niet had, waardoor ze geen verdere stappen ondernam om een job te vinden (CGVS S.(...), p. 8). Ook u verwijst naar het gebrek aan mogelijkheden om een taalcursus te kunnen volgen. U refereert hier onder andere naar als reden waarom u geen opleiding tot timmerman kon volgen. Nochtans dient te worden opgemerkt dat uw sociaal assistent indertijd geregeld had dat u gedurende zes maanden wel degelijk de kans heeft gekregen om voor een fabriek te werken opdat u nieuwe methodes zou kunnen leren (CGVS A.(...), p. 9). U kon de opleiding toen echter niet verderzetten omdat u geen attest van taalniveau B1 kon neerleggen (CGVS A.(...), p. 9). Gevraagd welke stappen u ondernomen heeft om op zoek te gaan naar taalcursussen, stelt u dat u enkel via het job center in Hannover toestemming kon verkrijgen om deze cursussen aan te vangen (CGVS A.(...), p. 7, p. 8, p. 13). U bent toen meermaals gaan informeren bij dat job center (CGVS, p. 6). U stelt herhaaldelijk dat men u steeds als boodschap gaf dat u moest wachten op vrije plaatsen (CGVS A.(...), p. 8, p. 9, p. 10). Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt echter dat er meerdere beschikbare plaatsen zijn voor integratiecursussen, waarbij u ook de mogelijkheid heeft om de Duitse taal te leren, in de omgeving waar u gewoond heeft in Duitsland. Bovendien blijkt volgens de beschikbare informatie dat een integratiecursus, inclusief een taalcursus, binnen de zes weken na registratie zou moeten starten. Indien dit niet het geval is, is men verplicht om u door te verwijzen naar een andere aanbieder van dergelijke cursussen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat men u niet zo goed als mogelijk zou hebben geholpen. Er kan aldus worden aangenomen dat u wel degelijk de nodige kansen heeft gekregen, daar dergelijke cursussen in Duitsland over het algemeen verplicht zijn, zoals de gegevens in uw administratief dossier ook aantonen. Ook wat betreft uw opmerking dat het uw wens was om uw echtgenote te leren lezen en schrijven (CGVS Ali, p. 6), dient te worden opgemerkt dat er ook een integratiecursus met alfabetiseringscursus bestaat in Duitsland, met eveneens meerdere beschikbare plaatsen. Verder dient te worden opgemerkt dat u niet bent gaan informeren bij privéscholen (CGVS A.(...), p. 13). Op basis van de beschikbare informatie blijkt bovendien dat u, naast het job center, ook kon gaan informeren bij een uitzendbureau, bij de Duitse migratiediensten, bij de plaatselijke autoriteiten, of bij de aanbieders van dergelijke integratiecursussen. Bovendien kon u ook online een aanvraag indienen bij de Duitse asielinstanties. Uw echtgenote verklaart weliswaar tweemaal naar de sociale dienst van de gemeente te zijn gestapt in 2016, kort na de geboorte van jullie oudste dochter, maar stelt vervolgens niet meer verder geïnformeerd te hebben (CGVS S.(...), p. 6 – 7). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u amper stappen heeft gezet om u te informeren, waardoor kan worden besloten dat u onvoldoende inspanningen heeft geleverd om de Duitse taal aan te leren.

Vervolgens kaart u het onderwijssysteem aan voor uw kinderen. Uw kinderen konden niet naar school, omdat er ook daar geen vrije plaatsen waren (CGVS A.(...), p. 10). Nochtans heeft u uw dochter meteen bij de geboorte ingeschreven bij een school (CGVS A.(...), p. 10). Hierover dient te worden opgemerkt dat de leerplicht in Duitsland pas geldt vanaf zes jaar, wat u ook bevestigt (CGVS A.(...), p. 13). U stelt dat er zich drie scholen bevonden in Gronau, vijf scholen in Elze en twee scholen in Eime (CGVS A.(...), p. 13). U stelt dat deze scholen allemaal volzet waren, wat opmerkelijk is en weinig plausibel (CGVS

A.(...), p. 13). Frappant is dat uw echtgenote verklaard heeft dat u naast de drie scholen in de gemeente waar u woonachtig was, niet bent gaan informeren naar andere scholen (CGVS Sonja, p. 7), waardoor weinig geloof kan worden gehecht aan uw inspanningen. U tenslotte gevraagd of uw dochter toegang zou hebben tot een school op het moment dat ze zes jaar zou zijn geworden, bevestigt u dat dit mogelijk en zelfs verplicht is (CGVS A.(...), p. 13), waardoor er niets op wijst dat uw kinderen in Duitsland geen recht op onderwijs of er geen toegang toe zouden hebben.

Verder verklaart u geen recht te hebben gehad op een vluchtelingenpaspoort in Duitsland. Gevraagd of u geïnformeerd heeft op welke manier u deze documenten kon verkrijgen, repliceert u dat u werd geadviseerd om naar de Eritrese ambassade in Duitsland te gaan, wat u toen geweigerd heeft omdat u stelt niet beschermd te zijn geweest door Duitsland (CGVS A.(...), p. 6 – 7). Er dient echter te worden opgemerkt dat het al dan niet verkrijgen van een vluchtelingenpaspoort op zich niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin houdt voormeld motief verband met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland bovendien geëerbiedigd werden, blijkt verder ook nog uit het gegeven dat uw sociaal assistent een uitkering en huisvesting voor u geregeld had (CGVS A.(...), p. 7). Ook werd u geholpen door Caritas om de geboorteakte van uw dochter te regelen (CGVS A.(...), p. 8). Daar waar u stelt dat de advocaat niets voor u geregeld heeft, dient te worden opgemerkt dat die bewuste advocaat een beroep heeft ingediend, wat ook terug te vinden is in uw administratief dossier (CGVS A.(...), p. 8). Dat de rechtbank uw verzoek heeft geweigerd, heeft niets te maken met de houding van de advocaat. In de documenten blijkt dat u uw status wou wijzigen van de subsidiaire beschermingsstatus naar de vluchtelingenstatus, hetgeen u geweigerd werd omdat u geen vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van Eritrea, en een groot deel van uw leven in Soedan doorbracht. Op basis van bovenstaande vaststellingen, kan worden geconcludeerd dat u wel degelijk uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland kon waarborgen.”

Betreffende de kritiek in het verzoekschrift dat “de mogelijkheid legaal te werken – die er niet is zolang geen verblijfsvergunning bekomen wordt – niet onderzocht werd”, wijst de Raad erop en beklemtoont hij dat, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissingen, verzoeker eerder ten aanzien van de commissaris-generaal heeft verklaard van 2016 tot aan zijn vertrek uit Duitsland steeds als heftruckchauffeur te hebben gewerkt bij Coca Cola. De kritiek vanwege verzoekende partijen mist dan ook feitelijke grondslag en is geenszins ernstig. Verzoekende partijen hadden aldus wel degelijk toegang tot en verzoeker was in Duitsland jarenlang actief op de arbeidsmarkt.

Voorts wijst niets erop, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, en verzoekende partijen tonen niet in concreto aan dat hun kinderen in Duitsland geen recht op onderwijs of er geen toegang toe zouden hebben. Verzoekende partijen maken in dit verband weliswaar op algemene wijze gewag van “de verschillende behandeling die zij ondergingen in Duitsland”, doch zij weten dit niet met concrete en overtuigende elementen aannemelijk te maken.

Wat het betoog in het verzoekschrift betreft “Dat het bijzonder cynisch is dat de CGVS, die ab initio bij het verhoor stelt dat de problematiek van de terugkeer naar Eritrea niet onderzocht zal worden, toch en dit zonder onderzoek, stelt dat verzoekers terecht niet erkend zouden zijn als vluchteling, omdat zij een groot deel van hun leven in Soedan doorgebracht hadden” (eigen onderlijning), maant de Raad verzoekende partijen (en hun raadsman) aan de bestreden beslissingen nogmaals en ditmaal wel correct te lezen. Immers, de commissaris-generaal wijst er in die beslissingen louter als toelichting/informatief op dat uit de documenten van de rechtbank in Duitsland blijkt dat de vraag van verzoekende partijen om hun status van subsidiair beschermden naar de vluchtelingenstatus te wijzigen werd geweigerd omdat zij geen vrees voor vervolging koesterden ten aanzien van Eritrea en een groot deel van hun leven in Soedan doorbrachten, zonder dat hij zich echter uitspreekt of dit al dan niet terecht of correct is (gebeurd). Verzoekende partijen trachten alzo de commissaris-generaal ten onrechte bepaalde woorden in de mond te leggen, hetgeen evenwel allerm minst een dienstig of ernstig verweer vormt en waarbij zij voorbijgaan aan hetgeen er wel en letterlijk in de bestreden beslissingen staat. Bovendien dient eraan herinnerd en te worden benadrukt dat louter de vaststelling dat de Duitse asielinstanties aan verzoekende partijen internationale bescherming hebben verleend, op zich volstaat om toepassing te maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De vraag op welke basis de Duitse autoriteiten tot het toekennen van die internationale bescherming hebben

besloten en of dit al dan niet terecht was, zoals o.a. wat de aard van de status betreft die hen werd toegekend, doet er niet toe. Het is niet aan de orde en niet relevant of nuttig, daar voormelde bepaling als enige voorwaarde stelt dat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Duitsland, een voorwaarde die dus is vervuld. Zo verzoekende partijen het niet eens zijn met de status die hen in Duitsland werd verleend, komt het hen toe dit bij de Duitse autoriteiten aan te kaarten, hetgeen zij dus hebben gedaan, doch zonder succes.

3.5. Waar verzoekende partijen thans in het verzoekschrift opwerpen dat “de CGVS erkent dat het relaas van verzoeker overeen kan komen met de werkelijkheid, voor wat betreft de discriminaties, doch onterecht meent dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn”, geven zij opnieuw blijk van een verkeerde, dan wel minstens selectieve lezing van de motivering van de bestreden beslissingen, die dienaangaande het volgende stelt en waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van die aangehaalde incidenten in twijfel trekt:

“Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén tot eerder beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Aangaande het incident in 2018 waarbij uw echtgenote van haar fiets werd geduwd door een aantal Duitse jongeren, dient te worden opgemerkt dat er zich een aantal tegenstrijdigheden voordoen tussen de verklaringen van u en uw echtgenote, waardoor er weinig geloof kan worden gehecht aan het incident. Zo stelt u dat uw echtgenote lichte kneuzingen opliep, terwijl uw echtgenote verklaart dat ze een maand in het ziekenhuis moest verblijven (CGVS A.(...), p. 11; CGVS S.(...), p. 6). Verder situeert u het incident in 2018, terwijl uw echtgenote verklaart dat zich dit voordeed in 2016 (CGVS Sonja, p. 8). Ook aangaande het politiebezoek zijn jullie tegenstrijdig. U stelt naar de politie te zijn geweest en dat uw klacht toen genoteerd werd door de Duitse politie (CGVS A.(...), p. 10, p. 11). U bent echter niet meer gaan informeren naar een stand van zaken (CGVS A.(...), p. 11). Opmerkelijk is dat uw echtgenote heeft verklaard dat u, noch zijzelf, naar de politie is gestapt, omdat de jongeren die u aanvielen bij u in de buurt woonden (CGVS Sonja, p. 8), hetgeen daarenboven geen afdoende reden is voor jullie nalatende houding, daar net de bedoeling van het indienen van een klacht, is om precies bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Wat betreft het incident waarbij een steen door uw ruit werd gegooid, dient te worden opgemerkt dat u deze eveneens niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien situeert u dit incident in 2015, wat inhoudt dat dit incident plaatsvond voor u een beschermingsstatus ontving (CGVS A.(...), p. 11). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat er ook van zij, ook aangaande dit incident leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart uw echtgenote dat men een paar keer een steen in jullie raam gegooid heeft, terwijl u had aangegeven dat dit slechts eenmaal voorgevallen was (CGVS A.(...), p. 11; CGVS S.(...), p. 9). Verder stelt uw echtgenote dat jullie niet naar de politie durfden te stappen, waar u stelt dat de politie ter plaatse is gekomen, en dat u daarenboven nog bent terug geweest naar de politie om te informeren naar een stand van zaken (CGVS A.(...), p. 11; CGVS S.(...), p. 9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van dit incident, wat u bovendien op geen enkele manier kan aantonen.

U stelt tot slot eenmaal overvallen te zijn geweest door drie Duitse jongeren aan de Sparkasse bank (CGVS A.(...), p. 12). Ze eisten uw bankkaart, wat u weigerde, waarop het tot een handgemeen kwam (CGVS A.(...), p. 12). De politie kwam ter plaatse en u werd allen ondervraagd. U kreeg later een geldboete van 5000 euro omwille van het handgemeen (CGVS A.(...), p. 12). U mocht dit met uitstel betalen en heeft dit reeds afbetaald. Gevraagd of u hier nog documenten van heeft, stelt u alles te hebben achtergelaten in Duitsland (CGVS A.(...), p. 12), waardoor u op geen enkele manier aangetoond heeft een geldboete te hebben ontvangen van de Duitse politie. Gevraagd of u de drie jongeren nadien nog bent tegengekomen, stelt u ze nog van op afstand te hebben gezien, maar geen problemen met hen heeft gekend (CGVS A.(...), p. 13), waardoor kan besloten worden dat dit een alleenstaand feit

betreft en niets er op wijst dat u andermaal problemen zou kunnen hebben met deze drie jongeren.” (eigen onderlijning)

Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift “menen dat zij dan ook wel degelijk gediscrimineerd werden” is dit geenszins van aard op het voorgaande een ander licht te werpen. Zij maken hiermee hoe dan ook niet in concreto aannemelijk dat zij in Duitsland, met betrekking tot die verklaarde discriminatie of voor andere zaken en/of problemen, geen toegang zouden hebben tot de Duitse politie en/of justitie. Waar in het verzoekschrift opnieuw wordt gewezen op het feit dat verzoeker naar aanleiding van een handgemeen een boete diende te betalen van 5000 euro, betreft dit niets meer dan een niet-gestaafde bewering, en wijzigt dit hoe dan ook niets aan voormelde pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het bewuste incident met enkele jongeren als een alleenstaand feit kan worden beschouwd en niets erop wijst dat verzoekende partijen opnieuw problemen zouden krijgen met die drie jongeren. Bovendien tonen, zo weze herhaald, verzoekende partijen niet aan dat zij in geval van eventuele problemen geen beroep zouden kunnen doen op de Duitse politie en/of justitie.

3.6. Landeninformatie, zoals het door verzoekende partijen bijgebrachte (uittreksel uit het) “Country Report: Germany” van Aida van 2019, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo’n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een algemene verwijzing, zoals die van verzoekende partijen naar de levensomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Duitsland welke zij als zorgwekkend en mensonterend omschrijven, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Duitsland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient, zo weze herhaald, in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partijen echter in gebreke blijven.

3.7. Verzoekende partijen tonen niet aan dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor hun situatie (bij terugkeer) in Duitsland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Duitsland werd verleend, kunnen stellen.

De Raad wijst er nog op dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals hier geschiedt.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekende partijen geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen werd toegekend in Duitsland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 juli 2021, voeren verzoekende partijen aan dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin zij in Duitsland leefden en de moeilijkheden om te integreren. Verzoekende partijen wijzen erop dat dit niet afdoende werd gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige elementen bijbrengen die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Immers, waar zij ter zitting op zeer algemene wijze opmerken dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin zij in Duitsland leefden en de moeilijkheden om te integreren, gaan zij geheel voorbij aan de grond in de beschikking van 15 juli 2021 waar, met verwijzing naar de motivering in de bestreden beslissingen, met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Duitsland concreet het volgende wordt vastgesteld:

“De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Duitsland zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Duitsland werd verleend, te weerleggen.

Verzoekende partijen bekritisieren weliswaar, doch zij ontkrachten, noch weerleggen geenszins met concrete en valabele elementen of argumenten de motivering in de bestreden beslissingen waar met betrekking tot hun persoonlijke situatie en ervaringen als begunstigden van internationale bescherming in Duitsland concreet het volgende wordt vastgesteld:

“Daar waar u verklaart geen hulp te hebben gekregen op het vlak van werk, dient te worden opgemerkt dat u van 2016 tot uw vertrek uit Duitsland steeds als heftruckchauffeur heeft gewerkt bij het Coca Cola bedrijf (CGVS A.(...), p. 4), wat aantoont dat u uw plek op de Duitse arbeidsmarkt wist te veroveren. Uw echtgenote verklaart dat ze in 2018, na de geboorte van uw dochter Yasmin, naar een tweetal bedrijven is gestapt om werk te proberen verkrijgen (CGVS S.(...), p. 8). Daarna is ze niet meer gaan informeren omdat ze toen steeds werd gevraagd om taalattesten neer te leggen, hetgeen ze niet had, waardoor ze geen verdere stappen ondernam om een job te vinden (CGVS S.(...), p. 8). Ook u verwijst naar het gebrek aan mogelijkheden om een taalcursus te kunnen volgen. U refereert hier onder andere naar als reden waarom u geen opleiding tot timmerman kon volgen. Nochtans dient te worden opgemerkt dat uw sociaal assistent indertijd geregeld had dat u gedurende zes maanden wel degelijk de kans heeft gekregen om voor een fabriek te werken opdat u nieuwe methodes zou kunnen leren (CGVS A.(...), p. 9). U kon de opleiding toen echter niet verderzetten omdat u geen attest van taalniveau B1 kon neerleggen (CGVS A.(...), p. 9). Gevraagd welke stappen u ondernomen heeft om op zoek te gaan naar taalcursussen, stelt u dat u enkel via het job center in Hannover toestemming kon verkrijgen om deze cursussen aan te vangen (CGVS A.(...), p. 7, p. 8, p. 13). U bent toen meermaals gaan informeren bij dat job center (CGVS, p. 6). U stelt herhaaldelijk dat men u steeds als boodschap gaf dat u moest wachten op vrije plaatsen (CGVS A.(...), p. 8, p. 9, p. 10). Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt echter dat er meerdere beschikbare plaatsen zijn voor integratiecursussen, waarbij u ook de mogelijkheid heeft om de Duitse taal te leren, in de omgeving waar u gewoond heeft in Duitsland. Bovendien blijkt volgens de beschikbare informatie dat een integratiecursus, inclusief een taalcursus, binnen de zes weken na registratie zou moeten starten. Indien dit niet het geval is, is men verplicht om u door te verwijzen naar een andere aanbieder van dergelijke cursussen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat men u niet zo goed als mogelijk zou hebben geholpen. Er kan aldus worden aangenomen dat u wel degelijk de nodige kansen heeft gekregen, daar dergelijke

cursussen in Duitsland over het algemeen verplicht zijn, zoals de gegevens in uw administratief dossier ook aantonen. Ook wat betreft uw opmerking dat het uw wens was om uw echtgenote te leren lezen en schrijven (CGVS A.(...), p. 6), dient te worden opgemerkt dat er ook een integratiecursus met alfabetiseringscursus bestaat in Duitsland, met eveneens meerdere beschikbare plaatsen. Verder dient te worden opgemerkt dat u niet bent gaan informeren bij privéscholen (CGVS A.(...), p. 13). Op basis van de beschikbare informatie blijkt bovendien dat u, naast het job center, ook kon gaan informeren bij een uitzendbureau, bij de Duitse migratiediensten, bij de plaatselijke autoriteiten, of bij de aanbieders van dergelijke integratiecursussen. Bovendien kon u ook online een aanvraag indienen bij de Duitse asielinstanties. Uw echtgenote verklaart weliswaar tweemaal naar de sociale dienst van de gemeente te zijn gestapt in 2016, kort na de geboorte van jullie oudste dochter, maar stelt vervolgens niet meer verder geïnformeerd te hebben (CGVS S.(...), p. 6 – 7). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u amper stappen heeft gezet om u te informeren, waardoor kan worden besloten dat u onvoldoende inspanningen heeft geleverd om de Duitse taal aan te leren.

Vervolgens kaart u het onderwijssysteem aan voor uw kinderen. Uw kinderen konden niet naar school, omdat er ook daar geen vrije plaatsen waren (CGVS A.(...), p. 10). Nochtans heeft u uw dochter meteen bij de geboorte ingeschreven bij een school (CGVS A.(...), p. 10). Hierover dient te worden opgemerkt dat de leerplicht in Duitsland pas geldt vanaf zes jaar, wat u ook bevestigt (CGVS A.(...), p. 13). U stelt dat er zich drie scholen bevonden in Gronau, vijf scholen in Elze en twee scholen in Eime (CGVS A.(...), p. 13). U stelt dat deze scholen allemaal volzet waren, wat opmerkelijk is en weinig plausibel (CGVS A.(...), p. 13). Frappant is dat uw echtgenote verklaard heeft dat u naast de drie scholen in de gemeente waar u woonachtig was, niet bent gaan informeren naar andere scholen (CGVS Sonja, p. 7), waardoor weinig geloof kan worden gehecht aan uw inspanningen. U tenslotte gevraagd of uw dochter toegang zou hebben tot een school op het moment dat ze zes jaar zou zijn geworden, bevestigt u dat dit mogelijk en zelfs verplicht is (CGVS A.(...), p. 13), waardoor er niets op wijst dat uw kinderen in Duitsland geen recht op onderwijs of er geen toegang toe zouden hebben.

Verder verklaart u geen recht te hebben gehad op een vluchtelingenpaspoort in Duitsland. Gevraagd of u geïnformeerd heeft op welke manier u deze documenten kon verkrijgen, repliceert u dat u werd geadviseerd om naar de Eritrese ambassade in Duitsland te gaan, wat u toen geweigerd heeft omdat u stelt niet beschermd te zijn geweest door Duitsland (CGVS A.(...), p. 6 – 7). Er dient echter te worden opgemerkt dat het al dan niet verkrijgen van een vluchtelingenpaspoort op zich niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin houdt voormeld motief verband met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland bovendien geëerbiedigd werden, blijkt verder ook nog uit het gegeven dat uw sociaal assistent een uitkering en huisvesting voor u geregeld had (CGVS A.(...), p. 7). Ook werd u geholpen door Caritas om de geboortakte van uw dochter te regelen (CGVS A.(...), p. 8). Daar waar u stelt dat de advocaat niets voor u geregeld heeft, dient te worden opgemerkt dat die bewuste advocaat een beroep heeft ingediend, wat ook terug te vinden is in uw administratief dossier (CGVS A.(...), p. 8). Dat de rechtbank uw verzoek heeft geweigerd, heeft niets te maken met de houding van de advocaat. In de documenten blijkt dat u uw status wou wijzigen van de subsidiaire beschermingsstatus naar de vluchtelingenstatus, hetgeen u geweigerd werd omdat u geen vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van Eritrea, en een groot deel van uw leven in Soedan doorbracht. Op basis van bovenstaande vaststellingen, kan worden geconcludeerd dat u wel degelijk uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland kon waarborgen."

Betreffende de kritiek in het verzoekschrift dat "de mogelijkheid legaal te werken – die er niet is zolang geen verblijfsvergunning bekomen wordt – niet onderzocht werd", wijst de Raad erop en beklemtoont hij dat, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissingen, verzoeker eerder ten aanzien van de commissaris-generaal heeft verklaard van 2016 tot aan zijn vertrek uit Duitsland steeds als heftruckchauffeur te hebben gewerkt bij Coca Cola. De kritiek vanwege verzoekende partijen mist dan ook feitelijke grondslag en is geenszins ernstig. Verzoekende partijen hadden aldus wel degelijk toegang tot en verzoeker was in Duitsland jarenlang actief op de arbeidsmarkt.

Voorts wijst niets erop, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, en verzoekende partijen tonen niet in concreto aan dat hun kinderen in Duitsland geen recht op onderwijs of er geen toegang toe zouden hebben. Verzoekende partijen maken in dit verband weliswaar op algemene wijze gewag van

“de verschillende behandeling die zij ondergingen in Duitsland”, doch zij weten dit niet met concrete en overtuigende elementen aannemelijk te maken.”

Verzoekende partijen doen op generlei wijze afbreuk aan voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat dus wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met en omstandig wordt gemotiveerd omtrent de door hen geschetste levensomstandigheden en aangehaalde moeilijkheden (om zich te integreren) in Duitsland, alwaar zij internationale bescherming genieten.

Verzoekende partijen ontkrachten noch weerleggen evenmin de grond in de beschikking van 15 juli 2021 waar wordt vastgesteld:

“Wat het betoog in het verzoekschrift betreft “Dat het bijzonder cynisch is dat de CGVS, die ab initio bij het verhoor stelt dat de problematiek van de terugkeer naar Eritrea niet onderzocht zal worden, toch en dit zonder onderzoek, stelt dat verzoekers terecht niet erkend zouden zijn als vluchteling, omdat zij een groot deel van hun leven in Soedan doorgebracht hadden” (eigen onderlijning), maant de Raad verzoekende partijen (en hun raadsman) aan de bestreden beslissingen nogmaals en ditmaal wel correct te lezen. Immers, de commissaris-generaal wijst er in die beslissingen louter als toelichting/informatief op dat uit de documenten van de rechtbank in Duitsland blijkt dat de vraag van verzoekende partijen om hun status van subsidiair beschermden naar de vluchtelingenstatus te wijzigen werd geweigerd omdat zij geen vrees voor vervolging koesterden ten aanzien van Eritrea en een groot deel van hun leven in Soedan doorbrachten, zonder dat hij zich echter uitspreekt of dit al dan niet terecht of correct is (gebeurd). Verzoekende partijen trachten alzo de commissaris-generaal ten onrechte bepaalde woorden in de mond te leggen, hetgeen evenwel allerm minst een dienstig of ernstig verweer vormt en waarbij zij voorbijgaan aan hetgeen er wel en letterlijk in de bestreden beslissingen staat. Bovendien dient eraan herinnerd en te worden benadrukt dat louter de vaststelling dat de Duitse asieliinstanties aan verzoekende partijen internationale bescherming hebben verleend, op zich volstaat om toepassing te maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De vraag op welke basis de Duitse autoriteiten tot het toekennen van die internationale bescherming hebben besloten en of dit al dan niet terecht was, zoals o.a. wat de aard van de status betreft die hen werd toegekend, doet er niet toe. Het is niet aan de orde en niet relevant of nuttig, daar voormelde bepaling als enige voorwaarde stelt dat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Duitsland, een voorwaarde die dus is vervuld. Zo verzoekende partijen het niet eens zijn met de status die hen in Duitsland werd verleend, komt het hen toe dit bij de Duitse autoriteiten aan te kaarten, hetgeen zij dus hebben gedaan, doch zonder succes.

3.5. Waar verzoekende partijen thans in het verzoekschrift opwerpen dat “de CGVS erkent dat het relaas van verzoeker overeen kan komen met de werkelijkheid, voor wat betreft de discriminaties, doch onterecht meent dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn”, geven zij opnieuw blijk van een verkeerde, dan wel minstens selectieve lezing van de motivering van de bestreden beslissingen, die dienaangaande het volgende stelt en waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van die aangehaalde incidenten in twijfel trekt:

“Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén tot eerder beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Aangaande het incident in 2018 waarbij uw echtgenote van haar fiets werd geduwd door een aantal Duitse jongeren, dient te worden opgemerkt dat er zich een aantal tegenstrijdigheden voordoen tussen de verklaringen van u en uw echtgenote, waardoor er weinig geloof kan worden gehecht aan het incident. Zo stelt u dat uw echtgenote lichte kneuzingen opliep, terwijl uw echtgenote verklaart dat ze een maand in het ziekenhuis moest verblijven (CGVS A.(...), p. 11; CGVS S.(...), p. 6). Verder situeert u het incident in 2018, terwijl uw echtgenote verklaart dat zich dit voordeed in 2016 (CGVS Sonja, p. 8). Ook aangaande het politiebezoek zijn jullie tegenstrijdig. U stelt naar de politie te zijn geweest en dat uw klacht toen genoteerd werd door de Duitse politie (CGVS A.(...), p. 10, p. 11). U bent echter niet meer gaan informeren naar een stand van zaken (CGVS A.(...), p. 11). Opmerkelijk is dat uw echtgenote heeft verklaard dat u, noch zijzelf, naar de politie is gestapt, omdat de jongeren die u aanvielen bij u in de buurt woonden (CGVS Sonja, p. 8), hetgeen daarenboven geen afdoende reden is voor jullie nalatende houding, daar net de bedoeling van het indienen van een klacht, is om precies bescherming

te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Wat betreft het incident waarbij een steen door uw ruit werd gegooid, dient te worden opgemerkt dat u deze eveneens niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien situeert u dit incident in 2015, wat inhoudt dat dit incident plaatsvond voor u een beschermingsstatus ontving (CGVS A.(...), p. 11). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat er ook van zij, ook aangaande dit incident leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart uw echtgenote dat men een paar keer een steen in jullie raam gegooid heeft, terwijl u had aangegeven dat dit slechts eenmaal voorgevallen was (CGVS A.(...), p. 11; CGVS S.(...), p. 9). Verder stelt uw echtgenote dat jullie niet naar de politie durfden te stappen, waar u stelt dat de politie ter plaatse is gekomen, en dat u daarenboven nog bent terug geweest naar de politie om te informeren naar een stand van zaken (CGVS A.(...), p. 11; CGVS S.(...), p. 9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van dit incident, wat u bovendien op geen enkele manier kan aantonen.

U stelt tot slot eenmaal overvallen te zijn geweest door drie Duitse jongeren aan de Sparkasse bank (CGVS A.(...), p. 12). Ze eisten uw bankkaart, wat u weigerde, waarop het tot een handgemeen kwam (CGVS A.(...), p. 12). De politie kwam ter plaatse en u werd allen ondervraagd. U kreeg later een geldboete van 5000 euro omwille van het handgemeen (CGVS A.(...), p. 12). U mocht dit met uitstel betalen en heeft dit reeds afbetaald. Gevraagd of u hier nog documenten van heeft, stelt u alles te hebben achtergelaten in Duitsland (CGVS A.(...), p. 12), waardoor u op geen enkele manier aangetoond heeft een geldboete te hebben ontvangen van de Duitse politie. Gevraagd of u de drie jongeren nadien nog bent tegengekomen, stelt u ze nog van op afstand te hebben gezien, maar geen problemen met hen heeft gekend (CGVS A.(...), p. 13), waardoor kan besloten worden dat dit een alleenstaand feit betreft en niets er op wijst dat u andermaal problemen zou kunnen hebben met deze drie jongeren." (eigen onderlijning)

Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift "menen dat zij dan ook wel degelijk gediscrimineerd werden" is dit geenszins van aard op het voorgaande een ander licht te werpen. Zij maken hiermee hoe dan ook niet in concreto aannemelijk dat zij in Duitsland, met betrekking tot die verklaarde discriminatie of voor andere zaken en/of problemen, geen toegang zouden hebben tot de Duitse politie en/of justitie. Waar in het verzoekschrift opnieuw wordt gewezen op het feit dat verzoeker naar aanleiding van een handgemeen een boete diende te betalen van 5000 euro, betreft dit niets meer dan een niet-gestaafde bewering, en wijzigd dit hoe dan ook niets aan voormelde pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het bewuste incident met enkele jongeren als een alleenstaand feit kan worden beschouwd en niets erop wijst dat verzoekende partijen opnieuw problemen zouden krijgen met die drie jongeren. Bovendien tonen, zo weze herhaald, verzoekende partijen niet aan dat zij in geval van eventuele problemen geen beroep zouden kunnen doen op de Duitse politie en/of justitie."

Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan, zoals eerder in de beschikking van 15 juli 2021 werd vastgesteld, dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor hun situatie (bij terugkeer) in Duitsland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Duitsland werd verleend, kunnen stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting negen december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS